

Please return.

Հրատարակութիւն Ամերիկահայոց Արեւելեան Թեմի Ազգային Առաջնորդարանի
A Publication of the Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America

Volume X, Number 5
September 1987

PRELACY SALUTES
THE BICENTENNIAL OF THE
UNITED STATES CONSTITUTION

September 17, 1987, is the 200th anniversary of one of the most significant events in history — the signing of the United States Constitution.

On the occasion of this Bicentennial, His Eminence, Archbishop Mesrob Ashjian, issued the following Circular to all pastors and boards of trustees of the Eastern Prelacy:

"It appears to me, then, little short of a miracle ..." George Washington spoke these words two centuries ago after a document was written laying the foundation for a democratic society establishing a federal government of the people, by the people and for the people.

The Commission on the Bicentennial of the United States Constitution, has asked Americans everywhere to join together in honoring the signing of the Constitution — the cornerstone of our Republic for several reasons. "We the people..." will:

- Learn that the Constitution is the oldest written instrument of national government.
Re-educate ourselves on our heritage and constitutional principles.
Remind ourselves of our freedoms and constitutional rights.
Comprehend the importance of the Constitution by reflecting on these freedoms and rights.
Pay tribute to the document that produced a way of life envied the world over.

As Armenians, we have met oppression face to face as we were being driven from our homeland by the cruelty of man's inhumanity to man. Many of our people found refuge on the shores of this Republic seeking a new life unattainable anywhere else in the world.

On Thursday, September 17, 1987, at exactly 4 p.m., there will be a ringing tribute to the U.S. Constitution. Church bells, chimes, hand bells — bells of all sizes, shapes and forms — will echo across America for 200 seconds.

On Sunday, September 27, 1987, I would like to see your entire church community partake in the continuation of this celebration with a Program.

"We the people..." Three simple words that set the tone guaranteeing our rights and privileges. Let us rejoice and re-dedicate ourselves keeping its principles alive.

Prayerfully Yours

Archbishop Mesrob Ashjian
Prelate

ԹՈՐՈՆԹՈՅԻ ՀԱՅՈՒԹԻՒՆԸ ԿԸ ԿԱՌՈՒՑԱՆԷ
ԻՐ ՀԱՒԱՏՔԻ ԲԵՐԴԸ

Օգոստոս 16-ի Կիրակին Ա. Աստուածածնայ վերափոխման տօնը երկար պիտի յամենայ թորոն- թոյի եւ Գանատայի հայութեան յիշատակի պատուին վրայ իբրեւ հաւատքի եւ ընծայաբերումի շքեղ արտայայտութիւն մը: Ս. Աստուածածնայ վերափոխման տօնն էր, նորակազմ համայնքին եկեղեցոյն անուան տօնախմբութիւնն էր: Մրազրուած էր ունենալ նաակատիքի Ս. Պատարագ, հիմնարկէք եւ խաղողօրհնէք, եւ ապա երկրորդ հանգանակային արչաւ՝ նոր կառուց- ուելիք եկեղեցոյն համար: Բոլորին համար գեղեցկագոյն անակնկալ էր իմանալ, որ, Մեծի Տանն Կիլիկիոյ վեհափառ Հայրապետը՝ Ն.Ս.Օ.Տ.Տ. Գարեգին Բ. Կաթողիկոս, որ Աւստրալիայէն Լիբանան իր ճամբուն վրայ միաց- եալ նահանգներ ժամանած էր բժշկական քննու- թեանց, եւ ապա Թորոնթօ այցելած՝ իր տիրամօր այցելութեան, ընդառաջելով Առաջնորդ Սրբազան Հօր, եւ Ս. Աստուածածին եկեղեցոյ Հոգեւոր Հովիւին եւ Հոգաբարձութեան խնդրանքին, քանի մը օրով յետաձգած էր իր Լիբանան մեկնումը, եւ յանձն առած նախագահել եւ օրհնել հիմերը նոր եկեղեցիին: Քանի մը օրուան մէջ լուրը տարարժուած էր, եւ ալ անակնկալ չէր այն բազմու- թեան համար որ հաւաքուած էր հայ կեդրոնի կողքի հողին վրայ բարձրացուած հսկայ վրանին ներքեւ, ուր, Ս. Աստուածածնայ վերափոխման տօնին առթիւ, Ս. Արք. Գաթրոյեանը պատարագեց եւ յաւուր պատշաճի քարոզեց: Ապա, բարի գալուստի խօսքերով հանդէս եկաւ Առաջնորդ Սրբազանը՝ Տ. Մեսրոպ Ս. Արք. Աշճեանը եւ խնդրեց որ վեհափառ Հայրապետը իր պատգամը տայ ներկայ հաւատաց- եալներուն: Վեհափառը խօսեցաւ հիմնարկէքի խորհուրդին մասին, եւ զուգահեռ մը գծեց այսօրուան եւ այն միւս օրուան միջեւ, երբ Վաղարշապատի մէջ կը կանգնուէր Ս. Էջմիածինը, Լուսաւորչի տեսիլքին լուսէ պտուղը, եւ որ՝ ճար- տարապետ Ս. Գրիգորի հետ միասին՝ վաստակեցան Տրդատ թագաւոր, Աշխէն եւ Խոսրովադուխտ ...

Գիշերը՝ 1000-է աւելի ուխտաւորներ հաւաքուած էին յուշարձանին շուրջ՝ խրախմանքին համար: Քաղցր պահ մը եղաւ վեհին այցը ուխտաւոր- ներուն, որմէ ետք երաժիշտներ եւ ժողովուրդը յուշարձանին դիմաց երգեցին Կիլիկեան:

Կիրակի կէսօրին, կանոնական ժամերգութեանէն յետոյ, տեղի ունեցաւ հիմնարկէքի արարողու- թիւնը, եւ վեհափառ Հայրապետը, օժանդակու- թեամբ Առաջնորդ Տ. Մեսրոպ Սրբազանին, Տ. Սու- րէն Արքեպիսկոպոսին, Հոգչ. Տ. Սաթակ Մ Վար- դապետին եւ Քէմպրիճի Հոգեւոր Հովիւ Տ. Վահան Քհն. Լազարեանին օրհնեց եւ սրբազործեց 16 սիւ- ները եկեղեցոյն, ինչպէս նաեւ վիմարն ու յիշա- տակի տուփը:

Առաջնորդ Սրբազանը յայտարարեց, որ հետեւե- լով հինաւորեց ականջութեան, հիմերուն մէջ պիտի գետեղով յիշատակարան մը՝ ուր դարերուն աւանդ պիտի տրուի այն ինչ որ սրբազան է մեզի համար՝ անցեալէն եկող իբրեւ յիշատակ եւ խորհուրդ, եւ ապա թուեց այն մատուցներն ու իրերը, որոնք հետզհետէ բերուեցան եւ գետեղուեցան տուփին մէջ .—

- Ս. Պատարագի Նշխարը:
— Սիսի Կաթողիկոսարանի Ս. Սոփիա Մայր Տա- ճարի հիմերու աւերակներուն պատկերը:
— Կիլիկիոյ Հեթում թագաւորի արծաթեայ դրամը:
— Յրու հող՝ Հայրենիքէն . (հողերը բերուած էին Սարգարապատի, Լարաքիլիսէի դաշտերէն եւ Արեւմտահայաստանին, Արարատի Արեւմտեան փեշերէն):
— Քանի մը կտոր քար՝ Արաքս գետէն:
— Թորոնթոյի Ս. Աստուածածին եկեղեցոյ Հովիւին, Հոգաբարձութեան, երեսփոխան- ներուն եւ համայնքի անդամներուն անուանա- ցանկը:
Ապա, վեհափառ Հայրապետը օրհնեց յիշատա- կարանը, վիմարը, եւ մինչ դպրաց դասը կ'երգէր

Վեհ. Տ.Տ. Գարեգին Բ. Կաթողիկոս կ'օժտէ եկեղեցոյ հիմնաքարերն մին

«Էջմիածինն ի Հօրէ» շարականը՝ ինք խնկարկեց վաղուան Ս. սեղանին վայրը, եւ օրհնեց խուռներամ բազմութիւնը: Ապա տեղի ունեցաւ խաղողօրհնէք՝ մասնակցութեամբ Անկիլիբան եւ Եթովպիայի հիւր եկեղեցականներու:

Նոյն օրը, կէսօրէ ետք ժամը 4-ին, Հայ կեդրոնի սրահին մէջ, աւելի քան 800 հիւրերու ներկայու- թեան, տեղի ունեցաւ հանգանակային ճաշկերոյթ: Անցեալ տարի հաւաքուած էր 501,000 տուար . այս տարի հաւաքուեցաւ 620,000 տուար, ընդհանուր խանդավառութեան մէջ: 325-է աւելի անհատներ մասնակցեցան հանգանակութեան՝ 5 տուարէն մինչ- չեւ 100,000 տուարի նուիրատուութեամբ: Վեհա- փառը ճիշտ նկատեց, երբ դիտել տուաւ, որ մեր մեծագոյն հարստութիւնը՝ մարդ հարստութիւնն է, մասնակցողներուն թիւը, որակը, յանձնառութեան ոգին:

Այդ սքանչելի ոգիով ալ փակուեցաւ օրը, եւ վստահ ենք, շատ շուտով, Թորոնթոյի մէջ կարեւոր մայրուղիին վրայ կը բարձրանայ Հայոց եկեղեցոյ հրաշք գմբէթը՝ իբրեւ հաւատքի նոր բերդ:

Վեհափառ Հայրապետը գոհունակ սրտով Ս. Աթոռ վերադարձաւ երեքշաբթի 18 Օգոստոսին:

PONTIFICAL VISIT
HIS HOLINESS
CATHOLICOS VAZKEN I

We have learned from the Armenian-American Press that from October 9 to November 15, 1987, His Holiness, Catholicos Vazken I, Catholicos of all Armenians, will pay a Pontifical visit to the Dioceses of Canada and Eastern and Western United States who are under the jurisdiction of Holy Etchmiadzin.

On the occasion of this happy event, His Eminence, Archbishop Mesrob Ashjian of the Eastern Prelacy and His Eminence, Archbishop Dated Sarkissian of the Western Prelacy, having consulted with both Executive Councils, extended an invitation to His Holiness. The letter dated July 20, 1987 and signed by both Prelate, reads as follows:

"On behalf of the clergy within our two dioceses, the members of the elected bodies, the faithful, and on our own behalf, we invite Your Holiness to bless our faithful and honor us with an official visit to one church in each Diocese.

Your Holiness, we expect your speedy and positive response to our invitation in order that we might organize in an appropriate manner, a reception worthy of the Catholicos of All Armenians."

We deemed it important at this time to inform our clergy, delegates, board of trustees and all the faithful, of His holiness' planned visit so that we will be ready to welcome him with dignity.

Further information will be relayed to you as it becomes available. Prelacy Secretariat

We the People of the United States

Celebrate the bicentennial of the U.S. Constitution

THE MEANING OF THE CONSTITUTION

by Michael B. Papazian

EDITOR'S NOTE: Michael Barour Papazian was graduated from The John Hopkins University in Maryland where he took a double major in German Literature and Philosophy. He is currently a graduate student at Brown University. He has just completed an English translation of a German text on the Armenians of the Middle East and the Soviet Union. Michael is the son of Pierre and Iris Papazian who are frequent contributors to OUTREACH.

James Madison, the man who has come to be considered the father of the United States Constitution, was also a member of the committee that earlier drafted the state constitution of Virginia. George Mason, another member of the committee insisted that the state constitution include a bill of rights that would protect individuals from state encroachment on their rights. Mason was a Virginia planter who subsequently would also be a delegate to the U.S. Constitutional Convention in 1797. His advocacy of a bill of rights for the U.S. Constitution led to his refusal to sign the document. Only after his criticism did the delegates approve the first ten amendments to the Constitution, known to us as the Bill of Rights.

But an important and often overlooked incident took place during the drafting of the Virginia constitution. Mason read off the rights he wanted included in the state's constitution. When Mason got to the section on religious freedom he read, "All men should enjoy the fullest Toleration." Madison objected, stating that the right to follow one's conscience and to practice one's religion freely should not have to rely on the tolerance and willingness of the majority. Freedom of conscience is a private matter entirely divorced from the interests and activities of the state and the majority culture, argued Madison.

Eventually, when the First Amendment to the U.S. Constitution was written, it reflected Madison's thinking. No mention is made of "Toleration." Instead, the amendment reads, in part,

"Congress shall make no law respecting an establishment of religion, or prohibiting the free exercise thereof..."

The wording of the amendment is highly significant. Congress, the branch of government that makes laws, is not granting religious freedom to the citizens. Rather, the Constitution, on behalf of the citizens, forbids Congress to legislate on religious matters. Under our Constitution, freedom of religion is not a privilege granted by Congress. Our government is forbidden by the Constitution to dictate to the citizens in matters of religion.

Compare that to what the Constitution of the Soviet Union says about religious freedom:

"Citizens of the USSR are guaranteed freedom of conscience, that is the right to profess or not to profess any religion, and to conduct religious worship or atheistic propaganda." (II Chapter 7, Article 52)

This, of course, is not actually the case in the Soviet Union. The constitution of the U.S.S.R. is not a very accurate reflection of state practice. But even if it were, their formulation of freedom of conscience is not as desirable as ours. Their constitution does not limit the power of the Soviet government. Rather, it implies that the government grants as well as guarantees religious freedom. The citizens cannot tell the state what it can and cannot do; the state tells the people what rights it grants to them. Theoretically, in both the U.S.A. and U.S.S.R., the people have religious freedom. It is only in the U.S.A., though, that that right already belongs to the people and is not granted by the government and that government encroachment upon that right is forbidden. In the U.S.S.R., the government proclaims that it guarantees freedom of conscience and maintains a bureau of religious affairs to oversee religious activity. In the U.S., the people demand that the government not encroach on their freedoms.

In the 18th Century many intelligent men placed all their hopes for prudent government in "Enlightened Despots" of the likes of Frederick the Great of Prussia and Joseph II of Austria. Frederick achieved a pinnacle in religious tolerance. Few know that he built a Greek Orthodox Church in his capital city of Berlin.

He even offered to have a mosque built if any Moslems wanted to come to Berlin. Unfortunately, he died, as all "Enlightened Despots" do.

The U.S. Constitution has not died. It was born in Philadelphia in 1787 and has been in force without interruption for 200 years. There have been, to be sure, challenges to its authority. There have been amendments, though relatively few. There have also been what are to us glaring errors. The original document permitted slavery and did not give voting rights to women. Nor is the Constitution complete today. It must constantly turn to the process of amendment if it is to continue to remain viable. Though not to the degree of most other constitutions, it is not completely accurate in reflecting the current practices of American government. Political parties, for example, which have virtually complete control over who will be elected to office, are not mentioned in the Constitution. (The constitutions of both the Federal Republic of Germany and the French Republic do).

Nevertheless, the Constitution is a viable and reliable basis for the political culture of the nation. The primacy of written law which is accessible to the citizens and not given to radical and disruptive change is the cornerstone of responsible and prudent government. But it is our responsibility to understand the Constitution and its role. The Constitution, by itself, is only a construction of word, an abstract design which can be ignored and disregarded very easily. Its force can only be derived from the will of the people. If "We the people" is only an empty phrase and does not refer to all of us today as we think and act, then the Constitution will be meaningless. We are the builders and maintainers of the structure for which the Constitution is the blue-print. Without our will and labor the structure will not match the plan. We also share in the role of the architect. The original architects allowed for additions and modifications as the future generations would see fit. We have been handed the same challenge that Madison's generation had.

Armenians especially should recognize the significance of this challenge. "The state tolerated the church so long as it served as an auxiliary of its power." This sentence was written by a historian about the Ottoman Empire, although it could describe most countries in the world both now and in the past. The Armenians, more often than not, have lived as a minority among a majority population usually very different from them. They should be aware of the fact that the majority population always has a tendency to see itself as the norm and see a minority as a threatening deviant. This is no less true in a democracy. A democracy must be checked lest it become a tyranny of the majority. The importance of the Bill of Rights derives from its service as a barrier against the possible excesses of the majority culture. In other words, being in the majority does not necessarily make one right. And it certainly does not give anyone the right to impose the majority view on all people. This does not mean that a consensus on some issues cannot be demanded of the people. Every coherent and stable society requires a minimum consensus on certain important issues. A consensus on punishing violent crimes is desirable, otherwise society would be destroyed. But matters of conscience and religion, in our culture, are not considered to be part of this minimum consensus that all societies require. Because the Constitution is so thoroughly congenial to the rights of minorities, Armenians especially should have a strong sense of attachment to it as a protector of their religious and cultural character.

Nevertheless, it should not be a surprise to anyone to find both Armenians and many who are new to this country to think of the system of government in America as strange. The U.S. Constitution was written with consideration of the peculiar features and characteristics of this country and its people. The religious freedom which we enjoy would not have come about were the overwhelming majority of Americans adherents of the same church. The fact that Americans were divided among several religions none of which were highly centralized resulted in a situation in which the mutual interests of the churches were satisfied only by supporting religious freedom for all.

(Cont. page 4)

ԻՐԱՒԱՆՑ ԹՈՒՂԹ

(ՊԻԼ ՕՏ ԲԱՅԹՍ)

Երբ Միացյալ Նահանգներու Սահմանադրական ժողովը լրացուց իր աշխատանքները 1787 թուականին, նորակազմ Սահմանադրութիւնը յղուեցաւ նահանգներուն առ ի վաւերացում:

Ժողովուրդէն շատեր սկսան նկատել թէ սահմանադրութիւնը չէր նշեր կարգ մը կարեւոր անհատական ազատութիւններ, որոնք ձեռք բերման համար 13 գաղութներու — նահանգներու — ժողովուրդը պայքարած էր Անգլիացիներուն դէմ: Կարգ մը նահանգներ յստակ պահանջէին կայացուցին այս ուղղութեամբ, նախքան վաւերացնելու սահմանադրութիւնը:

Ի վերջոյ, 12 յաւելեալ յօդուածներ գրուեցան եւ ամօրոյցով տասը 1791-ին կցուեցան սահմանադրութեան:

Այս յօդուածները պաշտօնապէս կոչուեցան «Իրաւանց թուղթ», սակայն առօրեայ գործածութեան մէջ անոնք կը կոչուին «բարեփոխութիւններ» — ամենամընթս — եւ կը մանչցուին իրենց թիւերով:

ՅՕԴՈՒԱԾ I

Փարլամենթը իրաւունք պիտի չունենայ օրէնք դնելով ուրիշ կրօնք մը հաստատելու եւ կրօնական ազատ պաշտամունքները արգիլելու. մամլոյ եւ խօսքի ազատութիւնը սահմանափակելու, ժողովուրդին խաղաղութեամբ ժողով գումարելու իրաւունքը բռնաբարելու. եղած անիրաւութեան համար, ժողովուրդէն կտաւարութեան դիմելով հատուցում պահանջելու իրաւունքը զրանալու:

ՅՕԴՈՒԱԾ II

Ազատ նահանգի մը ապահովութեան համար գատ կազմակերպուած ժողովրդային զինուորախումբը (*militia*) մը անհրաժեշտ ըլլալուն. ժողովուրդը զէնք պահելու եւ կոռուելու իրաւունքէն պիտի չզրկուի:

ՅՕԴՈՒԱԾ III

Խաղաղութեան ժամանակ ուրիշ զինուոր պիտի չտեղադրուի ուրիշ տան մէջ, առանց տիրոջ հաւանութեան եւ պատերազմի ժամանակ ալ կրնան տեղադրուիլ միայն ըստ օրինի տրամադրուելիք կերպով:

ՅՕԴՈՒԱԾ IV

Ժողովուրդը իր անձին, տան գրութեանց եւ գրադումի մասին ապահով ըլլալու իրաւունքն ունի, եւ այս ապահովութեան իրաւունքը անտեղի խուզարկութիւնով եւ գրաւումով պիտի չեղծանուի, ուրիշ ձեռքարկապահիր հաւանական պատճառաւ եւ առ այդ երդման վրայ յենելով՝ պիտի արտօնուի, եւ անոր մէջ՝ խուզարկուելիք տեղը, գրաւուելիք առարկան, եւ ձեռքարկուելիք անձները որոշապէս պէտք է նշանակուած ըլլան:

ՅՕԴՈՒԱԾ V

Ուրիշ անձ երդումով դատարաններու (*Grand Jury*) ներկայացուելէն եւ անոնց կողմէն ամբաստանուելէն առաջ իր գործած մահացու եւ ուրիշ վատահամարաւ ռեիթի համար իր պատասխանատու չի կրնար պահուիլ, ի բացառեալ երբ պատերազմի եւ կամ ժողովրդային վտանգի ժամանակ, ծովու կամ ցամաքի բանակին մէջ եւ կամ ժողովրդային զօրախումբներու մէջ ծառայած տանն գործուած ըլլայ ռեիթը: Միեւնոյն յանցանքի համար ուրիշ անձի մը կեանքը եւ կամ մարմնանդամները երկրորդ անգամ վտանգի պիտի չենթարկուին: Ուրիշ ռեիթի մը դատարանութեան տանն անձ մը ինք իրեն դէմ վկայելու պիտի չստիպուի, եւ առանց օրինական ձեռնարկութեան անցնելու իր կեանքէն, ստացուածքէն եւ կամ ազատութենէն պիտի չզրկուի: Ուրիշ անձնական ստացումով առանց արդար փոխարկութեան ժողովուրդի գործածութեան համար պիտի չգրաւուի: (Շար. էջ 4)

OUTREACH

Archbishop Mesrob Ashjian

Prelate

Mardo Soghomian - Editor

OUTREACH (USPS 426-490) is published monthly by the Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America, 138 East 39th Street, New York, New York 10016, (212) 689-7810. Unsolicited manuscript will be considered for publication; please include a stamped, self-addressed return envelope. We reserve the right to edit articles in order to conform to space limitations. Signed articles do not necessarily reflect the policy of the Armenian Apostolic Church of America. Send all correspondence to the above address to the attention of the Editor. Printed in the United States of America, Second class postage paid at New York, N.Y. 10016. Postmaster: Send address changes to Outreach, 138 E. 39th St. New York, N.Y. 10016

When Armenian-Americans Look at the Constitution

The following article is written by Mr. Khachig Tololian, one of our long-time contributors, on the occasion of the bicentennial of the U.S. Constitution. The opinions expressed in the article are solely those of the author and do not necessarily reflect the opinions of OUTREACH or the Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America.

For two centuries, a lot of what is about the United States has been the result of its Constitution. The interpretation of its meanings, the implementation of the laws which flow it, even the efforts to either break or change those laws have been among the most important collective efforts of the changing American people. Not everything which was in the Constitution has always been good: for example, the provision which implied that black people could be kept as slaves and counted at a fraction — three fifth — of whites for certain purposes. Not everything which has been and continues to be excluded from the Constitution is good, either; for example, the Equal Rights Amendment which would have asserted that women cannot be discriminated against in any sphere of secular activity was not incorporated into the Constitution, though it should have been. But whatever these problems were and are, the Constitution was and remains one of the great documents of the human mind and spirit. It is, by general acknowledgment, not merely of national but also of global significance, and people elsewhere have yearned both for the rights it guarantees and the stability which it provides.

Americans of Armenian descent are often ambivalent about the Constitution, though howls of outrage are heard whenever one suggests, in a social gathering, that this is so. The outrage rises because suggesting that such ambivalence exists is taken as tantamount to saying that a person is not patriotic. Yet it is a fact that the America that American-Armenians love best is not always the one the Constitution implies. True, it sets forth rules concerning commerce and the inviolability of private property which establish the basis for much of capitalism: but the Constitution also articulates other personal rights, and collective rights, which place restrictions on private property. American-Armenians, capitalist to the bone marrow, love the laws enabling capitalism but hate the ones that restrict it, that imply other constraints. Similarly, most of us, refugees from persecution, love the laws enabling personal freedom and freedom from discrimination against us, immigrants with funny names; when those laws against discrimination are applied to benefit blacks in New York or Mexican-Americans in California, American-Armenians dwelling in those areas complain about excessive government interference. By and large, I would say at least half and more probably three quarters of the American-Armenians I know dislike those aspects of the Constitution which interferes with the free practice of capitalism and racism as they know it, and yet respect the rest. That is why they are in an ambivalent position. They love the law of the land, but especially when it works for them and against others. When it rules against their interests and prejudices, they run screaming to the nearest loophole.

I keep writing of American-Armenians and "they", rather than of Armenian-Americans and "we", because I want to create some distance between the people I write about and myself. I would not normally do that — put distance between myself and my compatriots. But in this matter, I feel alienated from most Americans of Armenian descent. I put to myself the question: are American-Armenians alone? Am I not being too critical of them? Aren't southern rednecks just as enthusiastic when it comes to the provisions of the Constitution which they favor, and just as negative when the law of the land works against what they myopically see as their own local interest? Well, probably. But, first, I would prefer my fellow Armenians to be superior to the redneck strain in the land, and second, I don't have to sit around listening to rednecks making casual, crude, ugly comments on suffering human beings like blacks or Cambodians but I do have to listen to fellow Armenians, with whom I otherwise share so much, when they make such comments, and I also have to hear them dismiss talk of constitutional rights as naive or inconvenient. You know how it is; when someone from your family makes a stupid remark, it is somehow more irritating than when the idiot down the block makes the same remark;

Such remarks are also morally shaming. We know all too well from recent history that the persecuted easily turns into a persecutor — for example, far too many of the Orthodox Jews of Israel, or those immigrating from Arab countries, despise and torment Arabs. But knowing this does not make me tolerant of Armenians who, two generations ago, were poor, refugees and voted Democratic. Now, they are upper middle class, settled, and cheering the yahoo right-wing of the Republican party, members of which call themselves

conservatives but who, instead of conserving the law of the land, are working hard from within the office of the attorney-general of the United States to undermine the rule of law in those spheres that do not suit them. But the Constitution can't be taken piecemeal. Like a member of the family, it has to be dealt with as a whole. You can't accept its head but reject its heart; you can't love the powers it grants and hate the restrictions it places.

Perhaps what is most alien to American-Armenians about the spirit of the Constitution are the limits and constraints it places on those who can legitimately exercise power: checks and balances, division of power, responsibility and accountability, separation of Church and State — these are the indispensable core of the Constitution's thinking about government and leadership. When I look at either our modern history or at the current moment in the life of the Armenian people, what I see is a nation damaged by its very unwillingness to consider the spirit of the Constitution. Many bishops, including the Catholicos at Echmiadzin — people who have otherwise shown some character and some understanding of the needs of the Armenian nation — are implacably opposed to any constraint upon them: they want a theocracy to rule the Armenian nation, they want to eliminate as archaic the only Constitution-like document the Armenian people have had in their history, they want in their own districts and territories the sort of denial of accountability already available in Jerusalem to the Armenian Patriarch there.

One of the "natural" inclinations of anyone in power is to want to do one's work without having someone looking over one's shoulder. I think we all understand that; no one likes a backseat driver. But the analogy does not hold. If you drive badly, you can kill yourself, friends or family who are riding with you, or others. You can be brought to account for your bad driving. You are emotionally, morally and financially responsible if you injure yourself, people dear to you, or others. We all believe that it is right to hold people responsible in these ways; that is why we require insurance before we allow people to drive, and why we hate scofflaws of low income who drive without insurance, cause damage they can't pay for, and have no salaries that can be attached. They hurt us twice: first, by their irresponsibility, which causes the accident, and second, by the fact that they can't be held responsible and made to pay for their mistakes in ways that matter.

And yet our leaders, especially many of our higher clergy — not all in Echmiadzin, I regret to add — aspire precisely for the status of the uninsured and irresponsible driver. To whom are they willing to account for the abuses of power, position and privilege? To their fellow bishops, "who will understand" the complexities of authority and clerical responsibility. Apparently we others, you see, we laymen, can't be expected to understand the complexities of caring for the Azk. Minor matters — like ophthalmological surgery, the law, constructing buildings, teaching history — these may be adequate challenges for the laymen's abilities, but the notion that a board composed of such people can actually ask a Catholicos to account for what he is doing is, why, blasphemous, maybe even sacrilegious.

Let us try and see what this really means. What much of our clergy is saying is that Constitution of the United States is wrong. Here's how. The Constitution says that no one in power can be trusted — not even if his name is Abe Lincoln or George Washington — unless he can be held accountable. He must report and be held accountable, and there must be checks and balances. For example, one of the groups the President must report to is, Congress. And who are the members of that body? Well, actually, anyone over 25 that can get elected to it, even if he is a boob elected by boobs — or a genius elected by savvy voters. The point is, the wonderfulness or stupidity of presidents and congressmen is secondary, nearly irrelevant. The logic of the law is what matters, and that logic is that *there can not be and should not be any power or authority without established lines of accountability.*

Let's keep that in mind and remember an additional fact, the separation of Church and State established by the Constitution. If we Armenians adhered to that generally very sensible rule, our clergy would have to pray more and think more about the spiritual state of our community, and would rule less. I don't think that would be a bad thing in principle, but in practice I would be the first to say that our past, our history and the attitudes of our people make that impossible. So we agree to a secular role for religious leaders (even though the Ayatollah Khomeini agrees with that, too, and that should give us pause); And we ask ourselves — what is it that the Constitution demands — accountability, checks and balances — and that our clergy refuses? Picture this: a duly elected board made up

of, say, Drs. Varant Hagopian, Vartkes Najarian and Paul Barsam, Professors Richard Hovhannessian and Ronald Suny, Attorneys Walter Karabian and Aram Kaloosdian, businessmen Hrair Hovnanian and Alec Manoogian. Now, if you cut through the abstract and sanctimonious language used by our bishops and patriarchs and catholicoses what they are really saying is that such a Board is not — what? wise enough, competent enough? — to report to. No board made up of laymen is.

Before you get real mad, think. Most Armenians are upset about Jerusalem, because they see that the situation there makes the Patriarch responsible to no duly constituted body ("constituted", folks, is related to "constitutional" — same word and concept at the origin). No body of civilians who are concerned about the nation but have some distance on the problems is considered responsible enough to dominate elections of clergy, or to demand an accounting from them. The efforts by our clergy to eliminate the Azkayin Sahmanatootyun or National Consitution that still functions, fortunately, in some parts of the Diaspora, is precisely an effort on their parts to get in the same position as the Patriarch of Jerusalem. That may help explain why the Patriarch is not more urgently denounced; there are other reason. At any rate, what many of our clergy are saying is, "trust us, we are not like that Patriarch". But from the viewpoint of the Consitution of the United States, the character of Vazken Catholicos is no more in question than the character of George Washington, who was the runaway favorite to lead the country under the new constitution. That's what is so hard to Armenians to accept: the Law is not about personality and the real or alleged moral purity of politicians and clergymen; it is about the dangers of abuse which arise whenever one does not have to report, or reports only to captive, supine, powerless nominal boards. Under such circumstances, Presidents who report to spineless congresses make severe mistakes and eventually hurt the country, or get impeached. Under similar circumstances, CEOs of great corporations go to sleep and wake up to find themselves and their pet board members stripped of power when the company gets taken over in a hostile takeover; and, yes, clergymen wake up and find a nation divided, demoralized, unwilling to trust them or any leader.

And yet we Armenians, whether American Armenians or other, can't swallow this logic, this historical reality. In our heat of hearts, we want kings, not presidents; we want Saints and infallible Popes — Gregory, Nerses, Sahag — not Catholicoses who, for all the anointing *muron* in the world, are humans, like the man down the block, like you and me; we want leaders of charisma, not leaders ruled by the law. And it is in this diseased aspiration for autocrats, charismatic and demagogic, rather than for fellow citizens rule by the same law as we, that we remain sick as a community, sick with a sickness even three generations of living under the Constitution have not cured. Perhaps by the next centennial? But I take no bets.

THE VOICE OF KHRIMIAN HAYRIG

This coming November & will mark the 80th anniversary of the passing of Khrimian Hayrig, Catholicos of all Armenians, in Etchmiadzin, 1893-1907.

During his tenure, the diocese of the Armenian Church was established. But even before the establishment of a diocese, Khrimian Hayrig used the then most modern means of communication to transmit messages to the newly established Armenian immigrants in America. Through the newly invented gramophone, he recorded a message to the Armenians, in which he thanked Thomas Edison for this device that enabled him to address them directly.

Copies of the recording, either on cylindrical or disc form, may be gathering dust in the attic in some Armenian homes. Anyone who has information about the existence of such a recording, kindly contact the Prelacy of the Armenian Apostolic Church.

Write or call:
KHRIMIAN HAYRIG
COMMEMORATIVE COMMITTEE
Prelacy of the Armenian Apostolic Church
138 E. 39th Street
New York, N.Y. 10016
(212) 689-7810

Prelacy Secretariat

JOANNA BAGHSARIAN
APPOINTED EXECUTIVE COORDINATOR
FOR A.R.E.C.

The Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America is pleased to announce the appointment of Mrs. Joanna Baghsarian as Executive Coordinator for the Armenian Religious Education Council.

Joanna, her husband Jack and their two children — Athena, age 17 and Armen, age 14 — reside in Maywood, New Jersey. They are members of Sts. Vartanantz Armenian Apostolic Church in Ridgefield, New Jersey where Jack is a member of the Board of Trustees and Joanna is Co-Director of the Sunday School.

Mrs. Baghsarian is a graduate of Saint Basil Teachers' College. Saint Basil is presently located in Brookline, Massachusetts having merged with Hellenic College and the Holy Cross Theological Seminary. Both Institutions are under the Administration of the Greek Orthodox Archdiocese of North and South America and exist for the purpose of preparing priests and teachers to serve in communities throughout the country. She also attended Arsakion Teachers' College in Athens, Greece for one year.

Her past experiences include working in the offices of Public Relations and serving as Secretary to his Grace, Bishop Silas — now Metropolitan — of the Greek Orthodox Archdiocese in New York City. She was Director of musical-drama presentations at Wyckoff Christian School and Director of a yearly Vacation Bible School where she developed a balanced curriculum to meet the spiritual, cultural and social needs of today's Greek Youth at Saint Nicholas Greek Orthodox Church, also in Wyckoff, N.J.

Her more recent activities include being youth leader and instructor for AREC-sponsored Junior Youth Retreats for the past five years. She has also served as Music Director for the Sts. Vartanantz Sunday School Christmas Pageants.

ԻՐԱՒԱՆՑ ԹՈՒՂԹ

(Շար. էջ 2-էն)

ՅՕԴՈՒԱԾ VI

Ունեւ ռնիրի մը դատավարութեան մէջ, ամբաստանեալը շուտ ընդ փոյթ ու բաց (հրապարակաւ) դատավարութիւն մը պիտի վարէ անկողմնակալ՝ երդուեալ դատաւորներու (Jury) առջեւ, որոնք կ'ընտրուին ռնիրը գործուած մահանգալին վիճակին մէջէն, որ օրէնքով նախապէս որոշուած է: Ամբաստանութեան ընդջիւթ ու պատճառը իրեն պիտի տեղեկացուի, իրեն դէմ եղող վկաներուն հետ երես երեսի պիտի բերուի, իր կողմէն վկաներ բերելով ամբաստանութիւնը. ետ մղել ջանալու իրաւունք պիտի ունենայ, եւ ինքզինք պաշտպանելու համար փաստարան մը պիտի ունենայ:

ՅՕԴՈՒԱԾ VII

Հասարակ օրէնքի վերաբերող դատերու մէջ, եթէ դատը 20 տուարէն աւելիին վրայ է, երդուեալ դատաւորներով դատ տեսնելու իրաւունքը պիտի պահուի, եւ ունեւ դատ որ երդուեալ դատաւորներով դատուած է, Միացեալ Նահանգներու միւս դատարաններուն մէջ կրնայ վերաբնակուիլ միմիայն հասարակ օրէնքներու տրամադրութեան համեմատ:

ՅՕԴՈՒԱԾ VIII

Մայրաքաղաքի (անհնարին) երաշխագիր (Bail) պիտի չպահանջուի, ժայրայեղ տուգանք պիտի չտրուի եւ անգուք կամ արտաքոյ կարգի պատիժ պիտի չտրուի:

ՅՕԴՈՒԱԾ IX

Սահմանադրութեան մէջ գտնուող այս ինչ իրաւունքին բովանդակութեան մեկնումը ժողովուրդին տրուած իրաւունքները չկրնար զլանալ կամ անոնց արժէքը կտրուի:

ՅՕԴՈՒԱԾ X

Այն իրաւասութիւնները որ ըստ Սահմանադրութեան ո՛չ Միացեալ Նահանգներու տրուած եւ ո՛չ ալ մահանգները անկէ արգիլուած են, ժողովուրդին կամ մահանգներուն վերապահուած են:

ՅՕԴՈՒԱԾ XI

Միացեալ Նահանգներու դատական իրաւասութիւնը պիտի չմեկնուի այնպէս, որպէս թէ անոր գորութիւնը մահանգի մը բաղաձայններու եւ կամ օտար մահանգի մը հպատակներուն կողմէ Միացեալ Նահանգներէ մէկուն դէմ սկսած եւ կամ դատուած օրէնքի եւ իրաւունքի վերաբերեալ ունեւ դատի վրայ ալ կ'երկնուայ:

ՅՕԴՈՒԱԾ XII

Իրաւանչիւր մահանգի ընտրողները կը գումարուին իրենց մահանգին մէջ եւ կը բուեարկեն (vote by ballot) Նախագահի եւ փոխ-Նախագահի

THE MEANING OF THE CONSTITUTION

(Cont. from page 2)

Originally, the State of Virginia wished to give official support to the Church of England. The protests of the growing Baptist community in Virginia killed this plan. The authors of the Constitution went to such great pains to define and limit the uses of the charge of treason (Article III, Section 3) because they were aware of England's abuse of the charge in order to punish religious and other dissidents.

The Constitution responded to a reality of which its authors were fully aware. It responded to the inefficiency and problems of the Articles of Confederation. The Articles, the predecessor of the Constitution, permitted states to print their own currency and collect tariffs on goods from the other states. Among the problems was Shay's rebellion in Massachusetts. This rebellion was started by farmers forced by the Massachusetts government to pay taxes to cover the debt Massachusetts incurred during the Revolutionary War.

Another problem was the less than subtle designs of Spain and Britain on the western territories. The answer was to build a strong federation while still ensuring that the federal government would not infringe upon the rights maintained by the states and the people. In sum, it was a constitution responding to specific circumstances. It cannot be expected to work in all circumstances and in all countries. Likewise, one cannot expect all non-Americans to understand and appreciate every provision of the Constitution without understanding the total experience of the United States.

Nevertheless, parts of our Constitution still speak to all people. Americans born into this system of government and not knowing any other often take for granted rights which are considered extraordinary in most of the world. Armenian Americans, in this bicentennial year, should look back to their own past to a time when they or their ancestors did not enjoy, among other things, freedom of conscience. They should also remember how many, whether Armenian or not, still are not free to read whatever newspaper they want or to purchase a bible or to build a church or to speak their minds.

We should all recognize the responsibility we share in protecting and nurturing the fragile edifice that allows us to live as we do. The first step is to read and understand the Constitution. Otherwise it would be too easy to forget why we have it and why we believe it to be so important.

համար, որոնցմէ մէկը գէթ իրենց բնակիչներէն դուրս պէտք է ըլլայ: Ընտրողները գատ բուեարկութիւն պիտի կատարեն նախագահի եւ փոխ-Նախագահի համար, եւ գատ գատ ցուցակ պիտի շինեն նախագահութեան եւ փոխ-Նախագահութեան համար, բուե անող անձներու անունները եւ իրենց անուն բուեներու թիւը նշանակելով: Այս ցուցակները վկայել ու ստորագրել վերջ որոշուած ըլլալով պիտի դրկուին Կառավարանիստ բաղաձայն, Մերակոյտի Նախագահին ուղղուած: — Մերակոյտին Նախագահը, Մերակոյտի եւ Մրեսփոխանական ժողովի ներկայութեանը պիտի բանայ այս վաւերագիրները եւ յետոյ բուեները պիտի համարուին: — Այն որ նախագահութեան համար բուեի առաջնութիւնը շահած է Նախագահ ընտրուած կ'ըլլայ, եթէ բոլոր ընտրուողներու մեծամասնութեան բուեն անուն է, իսկ եթէ ունեւ մէկը մեծամասնութիւն շահած չէ, բարձրագոյն բուե անող երեք անձներէն մէկը Մրեսփոխանական ժողովին կողմէ անմիջապէս նախագահ կ'ընտրուի: Սակայն այս նպատակով գումարուած ժողովին մէջ իրաւանչիւր մահանգ մէկ բուե միայն կրնայ ներկայացնել: Այս ժողովը օրինաւոր ընելու համար մահանգներու մեծամասնութեան բուեն անհրաժեշտ է ընտրութեան համար: Իսկ եթէ Մրեսփոխանական ժողովը (երբ ընտրութիւնը ունեւ պարագայի տակ իրենց մնաց) մինչեւ յաջորդ Մարտի 4-ը նախագահը չընտրուի, այն ժամանակ փոխ-Նախագահը իր նախագահ պիտի պաշտօնավարէ, իրր թէ նախագահը մեռած ըլլար կամ ուրիշ Սահմանադրական անկարողութեան մատնուած ըլլար:

Այն որ փոխ-Նախագահութեան համար բուեի աւանդութիւն շահած է, փոխ-Նախագահ ընտրուած կ'ըլլայ, եթէ բոլոր ընտրողներու մեծամասնութեան բուեն անուն է. իսկ եթէ ունեւ մէկը մեծամասնութիւն չէ շահած, բարձրագոյն բուե անող երկու անձներէն մէկը փոխ-Նախագահ կ'ընտրուի Մրակոյտին կողմէ, սակայն այս նպատակով գումարուած ժողովը օրինաւոր նկատուելու համար բոլոր Մրակոյտականներու երկու երրորդը անհրաժեշտ է: Բայց այն որ ըստ Սահմանադրութեան նախագահ չը կրնար ըլլալ, Միացեալ Նահանգաց փոխ-Նախագահ չը կրնար ընտրուիլ:

Յ Ի Շ Ա Տ Ա Կ Ի Ե Ր Ե Կ Ո Յ

ՆՈՒԻՐՈՒԱԾ

ՀԱՅՈՑ ՀԱՅՐԻԿԻՆ

ԿԻՐԱԿԻ, 8 ՆՈՅԵՄԲԵՐ 1987
 ԵՐԵՎԱՆԻ ԺԱՄԸ 7-ԻՆ

ՍԷՅՆԹ ՊԱՐԹՕԼՈՄԷՕ ԵԿԵՂԵՑԻՈՑ ՄԷՋ

KHRIMIAN HAYRIG

(1820-1907)

COMMEMORATION OF THE
 EIGHTIETH ANNIVERSARY OF THE
 DEATH OF THE GREAT CHURCHMAN
 AND PATRIOT

November 8, 1987, 7 p.m.

ST. BARTHOLOMEW'S CHURCH, N.Y.C.

ԻՐԻՄԵԱՆ ՀԱՅՐԻԿ